

Závěrečná scéna

Jára Cimrman

(Otevře se opona. Jsme na zámku v Grünbachu. Sluha přivádí faráře, lékaře a Bobše do salónu.)

SLUHA: A teď, když jste vykoupaní, mohu vás panu baronovi ohlásit.

LÉKAŘ: Řekněte mu, že přicházíme v záležitosti velké zdravotnické akce týkající se odběru šlechtické krve.

SLUHA: Tak to nepůjde. Tohle by si pan baron nezapamatoval. Nešlo by to říci nějak stručněji?

LÉKAŘ: Řekněte mu tedy, že za ním přišla takzvaná Modrá trojka.

SLUHA: Modrá trojka. To by mohl pochopit. Víte, pánové, pan baron sice ještě není

tak stár, ale mnoho prožil. A tak s ním bývá někdy rozhovor poněkud obtížný. Budete na to muset brát ohled. (Odejde.)

FARÁŘ: Co to má znamenat, doktore?

LÉKAŘ: Vzhledem k tomu, co jsme od hajného slyšeli o baronově nezřízeném životě v mládí, myslím, že se jedná o únik paměťových buněk do pohlavních žláz. My

lékaři tomu říkáme genitální meliorace. Bude-li to takové první druhé stadium, pak by s ním mohla být ještě řeč. (Vejde baron a sluha.)

BARON: Vítejte v Grünbachu. Jsou vykoupaní?

SLUHA: Jsou, pane barone.

BARON (potřese faráři a lékaři rukou): Víte, musíme tu dbát o hygienu. Řádí tu horečka omladnic. Co máte na srdci?

LÉKAŘ (vyjme list a čte): Vážený pane barone. Mohutný rozmach dopravy a vzrůstající počet dopravních nehod způsobují, že lékařská věda musí stále častěji

sahat k transfúzím. A tu je třeba pamatovat i na zásobu šlechtické krve. Jistě by ne

bylo vhodné, aby urozený člověk dostal do žil krev nějakého podomka.

BARON: Ano, ano. Rozumím. (Obrátí se k sluhovi.) Toho podomka zavřít. To by

nešlo, tohleto. To by nám za chvíli všechno rozkradli. (Otočí se znovu k hostům a

zarazí se, jako by je viděl poprvé.) Co tu chtějí ti lidé?

SLUHA: Modrá trojka, pane barone.

BARON: Vítejte v Grünbachu. Jsou vykoupaní?

SLUHA: Jsou, pane barone.

BARON (potřese faráři a lékaři rukou): Co máte na srdci?

LÉKAŘ (opět čte): Vážený pane barone. Mohutný rozmach... (sluhovi) Slyší?

SLUHA: Slyší, ale neudrží.

LÉKAŘ (k faráři): Třetí stadium. (K baronovi:) Přišli jsme vám vzít krev. Pan baron

si laskavě vyhrne rukáv. (Baron si nechá ochotně vykasat rukáv.) Máte nějaké děti,

pane barone? (Lékař vyjme z brašny stahovadlo a obtočí je kolem baronovy paže.)

BARON: Ani nevím, pánové. V mládí jsem létal z květu na květ jako včelička. (Lékař vezme zkumavku a zabodne do barona jehlu.)

LÉKAŘ: To se pozná voják. Ani nehlesne. Je zvyklý prolévat krev.

BARON: Tak, tak, pánové. Já jsem byl statečný už jako dítě v peřince. Moje maminka vždycky říkala...

(Opona se zavře a hned zase otevře. Na scéně matka s dítětem v povijanu.)

MATKA: Kdepak náš Walter! To je pašák!

(Opona se zavře a hned zase otevře. Na scéně lékař, farář, Bobeš, sluha a baron.)

BARON: A měla pravdu.

FARÁŘ: A nebyl jste jako voják ubytován v heřmanické myslivně?
BARON (obrátil se k sluhovi): Kdo je ten člověk?
SLUHA: Stále Modrá trojka, pane barone.
BARON: Aha! Vítejte v Grünbachu! Jsou...
SLUHA: Jsou, pane barone. Sama jsem je mydlil.
BARON (potřese faráři rukou): To mám radost! Stále se setkávám s novými a novými lidmi. Co máte na srdci?
FARÁŘ: Ptal jsem se na tu heřmanickou myslivnu.
BARON: Heřmanická myslivna! Ach ano! Tam jsem poznal Martu, pánové.
FARÁŘ: Tak jste si vzpomněl! Kde je té ubožačce konec?
BARON: Konec? (Nakloní se tajemně k faráři.) Marta je tady u mne na zámku.
FARÁŘ: Opravdu?
BARON: Tak, tak. Ale paní baronka to nesmí vědět! (Ozve se zabušení na zámeká vrata.) Jdi se podívat, kdo to k nám jde. (Sluha odejde.)
LÉKAŘ: Pane barone, Martě se po vašem odchodu narodilo dítě.
BARON: Základ státu.
LÉKAŘ: Přesněji řečeno syn. Není nesnadné uhodnout, kdo je jeho otcem. Ale krevní zkouška nám to poví s naprostou jistotou. (Podívá se do zkumavky proti světlu.) Ano, je to váš syn!
BARON: Ukažte. (Bere si zkumavku a prohlíží si ji také proti světlu.) Namou duši!
Můj syn! Má krev! Marto! (Tímto zvoláním se obrací k sluhovi, který právě přichází a nese na ramínku myslivecký oděv.) Náš syn!
SLUHA (také se podívá do zkumavky): Skutečně. Ach, Waltře, já jsem tak šťastná. BARON (stále ještě s pohledem na zkumavku): Koupíme mu kolo... Dáme ho stuvat... Plavat už umí...
LÉKAŘ: Cože? Tento sluha je Marta, žena hajného Mikovce? Vždyť má pumpky!
SLUHA: Ano, pane doktore. Musela jsem se přestrojit za muže, abych mohla žít Waltrovi po boku.
BARON: Kdo to přišel?
SLUHA: Waltře, ještě se celá chvějí. Je zde hajný Mikovec.
BARON: Sapristi! Cos mu řekla?
SLUHA: Poslala jsem ho do koupelny. Waltře, promluv s ním. (K šatům na ramínku:) Josefe, nedělej nám těžkosti.
BARON (tuká na dveře koupelny): Vítejte v Grünbachu! (Z reproduktoru zní už chvíli šumění sprchy. Do toho hlas hajného Mikovce.)
HAJNÝ: Chlapec mi přirostl k srdci, je mi bez něho těžko.
SLUHA: Nemohl by u nás dělat lesníka?
BARON: Nemohl byste u nás dělat lesníka?
HAJNÝ: To bych mohl. Je tu někde mejdlo?
SLUHA: Na polici, Josefe! Tak vás tu budu mít všechny.
FARÁŘ: Nuže, Bobši, teď můžeš předstoupit před své rodiče.
SLUHA: Chlapče, pojď k mamince! (Ozve se bušení na zámecká vrata.) Počkej chvílku, musím jít otevřít. (Odejde.)
LÉKAŘ: Je němý, vychovaly ho srny.
BARON: Inu, vysoká.
LÉKAŘ: Ale silný otřes, jakým je bezesporu setkání s vámi, by mu mohl vrátit řeč.
(Sluha se vrátí a nese šaty hostinského a Wassermanna.)
SLUHA: Pane barone, přišel pan hostinský a horník Wassermann. Chtějí vám blahopřát k návratu syna.
BARON: Na to zase praskne mejdla...
FARÁŘ: Nuže, Bobši, teď můžeš předstoupit před své rodiče.
SLUHA: Chlapče, pojď k mamince. (Ozve se zabušení na zámecká vrata.) Bože, dneska se tu dveře netrhnou.
BARON: No a já si půjdu lehnout.
FARÁŘ: Ale vždyť jste se s Bobšem ještě nepřivítal! (Sluha přináší na ramínku vodnický kostým.)
SLUHA: Přišel takový mužíček a hned se hnál do koupelny.

FARÁŘ: Pane barone, pohleďte, toto je Bobeš, váš syn.

BARON: Ten mládenec se mi líbí. Kdo to je?

FARÁŘ: Bobši, vidíš, tohle je tvůj tatínek.

BOBEŠ (k údivu všech promluví): Tatínek...

LÉKAŘ: Mluví!

FARÁŘ: Díky bohu!

LÉKAŘ: Tiše! Chce něco říci! No, Bobši, neboj se, zatlač!

BOBEŠ: Tatínek - je blbec.

BARON: Poznal mě!

FARÁŘ (do hudby): Dojemné to shledání!

Kdo se slzám ubrání?

Vám, doktore, patří dík

za ten šťastný okamžik.

Bobeš po všech bédách, zmatku

našel otce, řeč...

BOBEŠ: Tatínek...

FARÁŘ (pohybem ruky ho umlčí): ... i matku.

Šlechtický ho titul věnčí,

dej bůh, ať se neponěmčí!

(KONEC)